

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXLVII. ad annum CCCCI.

Parisiis, 1644

Kanones Tōn En Sardikē Synelthontōn ... Canones Sanctoꝝ Et Beatoꝝ
Patrum qui Sardicae conuenerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15256

Et per consensum habeat. Quod in Sardicensi Concilio Can. xv. decretum est. Et Nicolaus primus in epistola iij. Rbotadi causam huius Synodi auctoritate composuit: Et epistola ad clerum Constantinopolitanum ab omni Ecclesia Sardicenses Concilium receptum esse testatur.

ANNO CHRISTI 347.

KANONES TON EN SAPAIKH. SYNELΘONTON
ἀγίων καὶ μακαρίων πατέρων.

CANONES SANCTORVM ET BEATORVM
Patrum qui Sardica conuenerunt.

SANCTA SYNODVS HAGIA SYNODOΣ H EN
Sardicæ congregata ex diuersis prouinciis, definiuit quæ sequuntur. Σαρδικῆ συνήροτηθεῖσα ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν, ὡς ἐστὶ τὰ ὑποτιταγμένα.

I.

OSIUS vrbis Cordubæ Episcopus dixit: Non tam mala consuetudo, quam perniciosissima rerum corruptela, est ex ipsis fundamentis penitus extirpanda: ne cui Episcopo liceat a parua ciuitate in aliam migrare. Eius enim causæ prætextus est manifestus, propter quem talia tentantur. Nullus enim Episcopus adhuc inueniri potuit, qui a maiori ciuitate in minorem transire studerit. Vnde constat, eos ardenti plura habendi cupiditate succendi, & magis arrogantia seruire, vt videantur maiorem habere potestatem. Placetne hoc omnibus, vt eiusmodi improbitas acerbis vindicetur? Existimo enim eos ne laicorum quidem debere habere communionem. Omnes Episcopi dixerunt: Placet omnibus.

II.

Osius Episcopus dixit: Si

d.

OSIOS Ἐπίσκοπος πόλεως Κορδοβύτης εἶπεν. οὐ ποσὸν ἢ φαύλη συνήθεια, ὅσον ἢ βλαβερότατη τῆς παραμάκρου διαφθορᾶς ἕξαιτων τῆς δευτερίων ἐστὶν ἐκλειζομένη· ἵνα μηδενὶ τῶν Ἐπισκόπων ἕξαιτὸν πόλεως μικρᾶς εἰς ἕτεραν πόλιν μεδίστασθαι. ἢ γὰρ τῆς ἀγίας τῆς πόλεως φανερὰ ἐστὶ, διὰ τὴν πᾶσι τοιαῦτα ἔπιχρήσται. ἔδει γὰρ πῶποτε ἐρεθίσθαι ἐπισκόπων δεδωμέναι, ὅς δὲ μείζονος πόλεως εἰς ἐλαττοτέραν πόλιν ἐσπούδασε μεταστῆναι. ὅθεν συνέστηκε διαπύρω πλεονεξίας τῶν ὑποκειμένων τῶν ποιούτων, ὅ μᾶλλον τῆ ἀλαζονείᾳ δουλεύειν, ὅπως ἕξαισιν δοκοῖν μείζονα κερτῆσαι. εἰ πᾶσι τοίνυν τοδο δρέσκεται, ὡς τε τῶν αὐτῶν σκαλοπέτρα ἀνερότητον ἐκδιδυμίσθαι; ἢ γοῦμαι γὰρ μηδὲ λαίμων ἔχθαι τῶν ποιούτων χελύσαι κοινωσίαν. πάντες ὁ Ἐπίσκοποι εἶπον. δρέσκεται πᾶσιν.

β.

Osius Episcopus dixit: Si

ANNO
 CHRISTI
 347.

πος βίελοκοιτο μανιώδης η πολμηρος, ως παρ τῆς ποιούτων δόξαι πνα φέρειν παραίτησιν, διαβεβαίμεν (Θ) δὲ πλῆθος εαυτὸν κακομίωζ γράμμα-τα δὴλὸν ἐστίν, ὀλίγοις ἑνάς δεδωῆ-σαι μιὰ τὴν κημημαλί διαφθαρέντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τασάξεν, ὡς δὴδεν ἀξιοῦντας (Θ) αὐτὸν ἔχῃν ἐπίσκοπον. καὶ τὰ παξ οὐ τὰς ῥαδιουργίας τὰς ποι-αύτας κη τέχνας κολαστέας (Θ) νομίζω, ὡς ἐ μὴδὲνα τοιοῦτον μὴδὲ ἐν τῷ τέλει λαίμῃς γρωῦ ἀξιοδοξ κοινωνίας. εἰ ποί-νω ἔρεσκεῖ η γνάμη αὐτη, δὲποκρίνα-δε. ἀπεκρίναντο τὰ λεχθέντα ἤρεσεν.

γ.

Οσι (Θ) Ἐπίσκοπος εἶπε· καὶ ποδο-περοσεδίωαι ἀνακαίον, ἵνα μὴδὲς ἐ-πισκόπων δὲ τὸς εαυτῶ ἐπὶ ῥχίας εἰς ἐτέρω ἐπὶ ῥχίαν, ἐν ἧ τυχαίοισιν ὄν-τες Ἐπίσκοποι, διαβαίγη, εἰ μὴ τὸ πα-ρετῆς ἀδελφῶν τῶν εαυτῶ κληθεῖν· διὰ τὸ μὴ δοκεῖν ἡμᾶς τὰς τῆς ἀγάπης δποκλείν πύλας. καὶ τὸς ὃ ὡσαύτως περονητέ (Θ), ὡς ἐὰν ἐν ἑνὶ ἐπαρ-χία Ἐπισκόπων πς ἀπικρις ἀδελφοδ εαυτῶ κη συνεπισκόπου περᾶμα γροῖη, μὴδὲ τῶν ἐν τούτων δὲ τὸς εαυτῶ ἐπὶ ῥχίας Ἐπισκόποις Ἐπιγώμονας Ἐπι-καλεῖσθαι. εἰ ὃ ἀρα ἑς Ἐπισκόπων ἐν ἑνὶ περᾶμα εἰ δόξη κατακρίνεσθαι, καὶ ἔπολαμβαίει εαυτὸν μὴ σαζρόν, ἀλλὰ καλὸν ἔχῃν τὸ περᾶμα, ἵνα ἐ-αὐθὶς ἡ κρίσις ἀνανεωθῇ· εἰ δοκεῖ ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ, Πέτρος ἔδποσδλου πτω μνή-μῃ κημησωμῶν, καὶ γραφίωαι ἄρα τούτων τῆς κρινάτων Ιουλίω τῷ Ἐπι-σκόπῳ Ρώμης, ὡς τε διὰ τῆς γάττιων-των τῇ ἐπαρχία Ἐπισκόπων, εἰ δέοι, ἀνανεωδίωαι τὸ δικασθῆν (Θ), καὶ Ἐπι-γώμονας αὐτὸς παράχοι. εἰ ὃ μὴ συ-

quis autem adeo infanus, vel audax inueniatur, ut de iis videatur aliquam afferre excusationem, asserens sibi a populo allatas esse literas; clarum est potuisse paucos aliquos mercede & precio corruptos in ecclesia seditionem mouere, ut eundem utique postulent habere Episcopum. Omnino ergo has fraudes & artes puniendas esse existimo; ut nemo possit, qui est eiusmodi, ne in fine quidem laica communione dignus haberi. An ergo hæc placeat sententia, respondete. Respondent: Placent quæ dicta sunt.

III.

Ofius Episcopus dixit: Hoc quoque necessario est adiiciendum, ut nullus Episcoporum ex sua prouincia in aliam prouinciam, in qua sunt Episcopi, transeat; nisi utique a suis fratribus vocetur; ne videamur dilectionis fores claudere. Hoc autem etiam similiter prouidendum est, ut si in aliqua prouincia Episcoporum quispiam aduersus fratrem suum & coepiscopum negotium habeat, neuter eorum ex alia prouincia Episcopos cognitores euocet. Si quis autem Episcoporum in aliquo negotio condemnandus uisus fuerit, & existimet se non malam, sed bonam causam habere, ut etiam rursus iudicium renouetur: si uestræ dilectioni uideatur, Petri Apostoli memoriam honoremus, ut ab iis qui iudicauerunt, scribatur Iulio Romanorum Episcopo; & per propinquos prouinciæ Episcopos, si opus sit, iudicium renouetur; & cognitores ipse præbeat. Si autem probari non po-

test, causam eius esse talem, vt eam rursus iudicari opus sit; quæ semel sunt iudicata, non infirmantur, sed rata sit lata sententia.

εὐωαι δὴ ἀπαται τοιοῦτον αὐτῶν εἶναι τὸ πρῶτον, ὡς πάλιν δικίας χρῆξεν, τὰ ἀπαξ κεκριμένα μὴ ἀναλύεσθαι τὰ ὄντα, βέβαια τυχεύειν.

IV.

Gaudentius Episcopus dixit: Si videtur, necesse esse adici huic sententiæ, quam sincera dilectione plenam protulisti, vt si quis Episcopus fuerit depositus iudicio Episcoporum, qui sunt in vicinia, & dicat rursus sibi defensionis negotium competere; non prius in cathedram alius substituat, quam Romanus Episcopus causa cognita sententiam tulerit.

Γαυδέντιος ἐπίσκοπος εἶπεν εἰ δοκῆι, ἀνακρίσθαι πρὸς ἐπιπέδω αὐτῶν τῆ ἀποφάσεως, ἵνα ἕνα ἀγάπητος εὐκρινούς πληρῆ ἐξενέωχας, ὥστε ἐὰν τις ἐπίσκοπος καθαιρεθῆ τῆ κρίσεως τούτων τῶν ἐπισκόπων τῶν ἐν γείτονα τυχευόντων, καὶ φάσκη πάλιν ἐαυτῶν δόξατος πρῶτον πρῶτον ἀλλάξαι, μὴ πρὸ ἄλλου εἰς τὴν καθέδραν αὐτῶν ἔσθον ὑποκαταστήσῃ, ἐὰν μὴ ὁ ῥωμαίων ἐπίσκοπος ἐπιγνοῖς πρὸς τούτου ὄρον ἐξενέτω.

V.

Osius Episcopus dixit: Placuit, vt si quis Episcopus delatus fuerit, & congregati eiusdem regionis Episcopi eum gradu mouerint; & veluti appellans confugerit ad beatissimum Romanæ Ecclesiæ Episcopum, & velit ipsum audire, & iustum esse existimauerit eius rei examinationem renouari; coepiscopis scribere dignetur, qui sunt propinqui prouinciæ, vt ipsi diligenter & accurate singula perferentur, & ex veritatis fide de re sententiam ferant. Si quis autem postulet suum negotium rursus audiri, & ad suam supplicationem Romanorum Episcopum *iudicare visum fuerit, vt a proprio latere presbyteros mittat; & sit in potestate ipsius quodcumque recte habere probauerit. & si decreuerit oportere eos mitti, qui cum Episcopis sint iudicaturi, habentes auctoritatem eius, a quo missi sunt; &

Ὅσιος ἐπίσκοπος εἶπεν ἠρέσει, ἵν' εἰ τις ἐπίσκοπος καθαιρεθῆ, καὶ συναθροισθέντες ἐπίσκοποι τῆ ἐνορίας τῆ αὐτοῦ, ὡς πρὸς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν ἐπινοήσωσι, ὡς πρὸς ἀκαταστάσεως καὶ ἀφύπνῃ ἐπὶ τῆ μακαριώτατον ῥωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπον, καὶ βουλευθῆναι αὐτῶν διακοσμεῖν, δικαίον τε εἶναι νομίση ἀνανεώσασθαι αὐτῶν τὴν ἐξέτασιν τῶν πρῶτον πρῶτον, καὶ φάσκη τούτοις τοῖς ἀνεπισκόποις καὶ ἐπισκόποις, τοῖς ἀρχιεπίσκοποις τῆ ἐπαρχίας, ἵνα αὐτοὶ ἐπιμελῶνται ἐμὴ ἀκριβείας ἐκαστὰ διεραθῆσθαι, καὶ ἵνα τῆς ἀληθείας πύξιν, ψῆφον πρὸς τῶν πρῶτον πρῶτον ἐξενέτωσιν. Εἰ δέ τις ἀλλοτρίων ἐπέλιν αὐτῶν τῶν πρῶτον πρῶτον ἀκουσθῆναι, ἐπὶ τῆ δέησιν τῆ ἐαυτῶν ῥωμαίων ἐπίσκοπον κρίνειν δεξέσθαι, ὅτι τῶν ἰδίων πλῆθος πρὸς πρὸς ἐπιπέδω, εἶναι αὐτῶν τῆ ἐξέτασιν αὐτῶν τῶν ἐπισκόπων, ὅτι αὐτῶν καλῶς ἐγὼν δοκιμάσθαι, ἐπέλιν δέσθαι ὅτι αὐτῶν πρὸς ἀλλοτρίων ἐπιπέδω ἐπιπέδω κρινούμεναι, ἐγὼν τῶν αὐτῶν πρὸς τούτου πρῶτον πρῶτον.

* mouere

* καὶ τῶν ἐπιπέδω

* εἶναι αὐτῶν

* ὅτι αὐτῶν

* ὅτι αὐτῶν

ANNO
CHRISTI
347.

πειρ' ου' απεσέλθησαν και ποδο δευτερον.
ει δ' εξαρκειν νομιση παρος τ' τε παρ-
ματος επιγνωσιν, κ' αποφασιν ε' επι-
σκοπου, ποιησ' οσηρ' δ' η' εμ' φρονεσ' α' τη
αυτ' βελη καλας εχ' ην δ' οξη. απεκρι-
ναντο οι επισκοποι τα λεχθεντα ηρεσεν.

5.

Οσος επισκοπος ειπεν' εαν συμειν εν
μια ε' αρχια, εν η' πληεις οι επισκοποι τυ-
χουοισιν, ενα επισκοπον διομεναι, κα-
κεινος κατα' ινα αμελσαν μη βεληνη
συνελθειν ε' σωμανεσαι τη καταστασ'
τη' επισκοπων, τα δ' πληθη σωμαθροι-
θεντα παρακαλοειν γινεσθ' ε' καταστα-
σιν ε' παρ' αυτων επιζητουμηνε επισκο-
που, χη η' παρ' ε' φρον' εκεινον ε' ενα πομει-
νδου ε' επισκοπον ισομμνησκεισθαι δια
γραμματα ε' εξαρχου της ε' αρχιας,
λεγω δη' τα' επισκοπου ε' μη διοπελεως,
ο' η' αξιοι τα' πληθη ποιμνηα αυτοις δο-
θειναι η' ηροδμαι καλας εχ' ην ποδον
ενδεχεσθαι, ινα παραρηνη. ει δ' μη δια
γραμματα αξιωδεις παραρηνη, μη
τε μιν αιτηραφοι, η' ικανον τη βελη-
σ' η' πληθους χη η' γινεσθ'. χη δε ε' με-
τακαλεισθαι κ' ε' δ' ο' πλησιοχωρα
ε' αρχιας επισκοποις παρος τεω κατα-
σταν τα' μη διοπελεως επισκοπου μη
οξειναι η' απλας καθισαν επισκοπον εν
κωμη ενι η' βραχια πολει, η' ννι κ' εις
μονος πρεσβυτηρ' ε' αρχιας. εν ανα-
καμον γ' επισκοποις εκεισε καθισαδς,
ινα μη καθυτελιζηται η' τα' επισκοπου
ονομα κ' η' αυθεντια. δ' η' οι ε' αρχιας,
ως παρ' ε' φρον', επισκοποι εν ταυταις ταις
πολει καθισαν επισκοποις οφειλου-
σιν, εντα και παρ' ε' φρον' εν τυγχονον γερο-
νοτες επισκοποι. ει δ' β' ε' σκοις ουπως
πληθυσσ' η' εν πολλω αριθμω λα-
π' η' ο' ως αξιαν αυτην ε' επισκοπης νο-

Concil. Tom. 3.

hoc ponendum est. Si autem
sufficere putauerit ad rei cogni-
tionem, & Episcopi sententi-
am, faciet quod prudentissimo
eius consilio recte habere vide-
bitur. Responderunt Episcopi:
Quae dicta sunt placuerunt.

VI.

Osius Episcopus dixit: Si
contigerit in vna prouincia, in
qua sunt plurimi Episcopi, v-
num Episcopum cōuentui non
interesse, & ille per quādam ne-
gligentiam nolit conuenire, &
Episcoporum institutioni & e-
lectioni assentiri, congregata
autem populi multitudo instet,
vt fiat institutio Episcopi, qui
ab eis postulatur: oportet illum
prius, qui non adfuerit, Episco-
pum admoneri per literas Pri-
matis prouinciae, nempe Epi-
scopi metropolitani, quod rogat
populus sibi pastorem dari: &
existimo recte habere hunc
quoque expectari, vt adfit. Si
autem literis rogatus non ad-
fuerit, ac ne rescripserit qui-
dem; populi voluntati satisfiat.
Oportet autem ex vicina quo-
que prouincia accersi Episco-
pos ad metropolitani Episcopi
institutionem. Non licere au-
tem simpliciter Episcopum
constituere in aliquo pago vel
parua vrbe, cui vel vnus pre-
sbyter sufficit. non necesse est
enim illic Episcopum constitui,
ne Episcopi nomen & auctori-
tas vilipendatur. Sed prouinciae
(vt prius dixi) Episcopi debent
in iis vrbibus Episcopos consti-
tuere, vbi etiam prius Episcopi
fuerunt. Si autem inueniatur
vrbs aliqua, quae adeo populosa
euadat, vt ipsa episcopatu di-
gna iudicetur, accipiat. An hoc

B

omnibus placet: Responderunt omnes: Placet.

VII.

Ofius Episcopus dixit: Importunitas nostra, & multa assiduitas, & iniusta preces effecerunt, ut nos non habeamus tantam gratiam & libertatem dicendi, quantam debebamus habere. Multi enim Episcopi non intermittunt ad castra accedere, & maxime Afri; qui, quemadmodum cognouimus a dilecto fratre nostro & coepiscopo Grato, salutaria consilia non admittunt, sed ita contemnunt, ut vnus homo in castra plurimas & diuersas, & quae non possunt iuuare Ecclesias, preces afferat, & non (ut debet fieri & conuenit) pauperibus & laicis, vel viduis opem & auxilium ferat, sed saeculares dignitates & functiones aliquibus acquirat. Haec ergo peruersitas detrimentum non sine offendiculo & condemnatione nobis conciliat. Conuenientius autem esse existimauimus, ut Episcopus illi suum auxilium praebat, cui ab aliquo vis affertur; vel si quae vidua iniuria afficiatur, vel si quis pupillus priuetur iis, quae ad ipsum pertinent; si quidem haec nomina iustam habeant causam & supplicationem. Si itaque, dilecti fratres, hoc omnibus videtur, statuere nullum oportere Episcopum ad castra accedere, praeter eos quos pius Imperator noster suis literis accersit. Sed quia saepe contingit, aliquos qui egent misericordia, ad Ecclesiam confugere, qui propter sua peccata vel relegatione, vel in insulam deportatione damnati, vel quauis alia sententia

μίζεσθαι, λαμβάνετω. εἰ πᾶσιν ἀρέσκει τὸ τοῦ ἀπεκρίναι τὸ πάντες, ἀρέσκει. ANNO CHRISTI 347.

ζ'

Οσιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· ἡ ἀκακία ἡμῶν, καὶ ἡ πολλὴ σιωπὴ, καὶ αἱ ἀδικοὶ ἀξιώσεις πεποιήκασι ἡμᾶς μὴ ποσῶ- τίω ἐξῆν χεῖρ καὶ σφραγίσαν, ὅσῳ ὁ Φείλοιδος κεκλήσθαι. πολλοὶ γὰρ τῶν ἐπισκοπῶν οὐ διαλείποισιν εἰς τὸ στρατόπεδον παραγυρόμενοι, καὶ μάλιστα ὁ Αφροῖ· οἱ ἴνες, κατὰ τὸν ἐγνωμένον σφραγίσαν τὰ ἀγαπήσθαι ἀδελφοὺς ἡμῶν ἐπισκοποῦ Γρατου, τὰς σωτηρίας συμ- βουλας οὐ παραδέχονται, ἀλλὰ κατὰ φρονοσιν οὕτως, ὡς ἕνα αὐτῶν εἰς τὸ στρατόπεδον πλείσας ἐπιφόροις καὶ μὴ δυναμίας ἀφελῆσαι τὰς ἐκκλησίας, δεήσεις διακομίζον, καὶ μὴ ὡς ὀφείλει γίνεσθαι, καὶ ὡς προσήκον ὅστι, τοῖς πένθοι καὶ τοῖς λαϊκοῖς, ἢ τῶν χήρας σὺν ἀρεσθαι καὶ σπουδαίον, ἀλλὰ κοσμι- καὶ ἀξιώματα ἐπιφέρει σφαινοεῖν πόν. αὐτὴ τὸν ἡ σκαίουσι ὁ στρα- σμὸν ἐκ αὐτῶν σκανδάλου ἵνος ἡμῶν καὶ καταγνώσεως προσενεῖ. πρὸς τὸ δέσπερον ὅτι εἶναι ἐνόμισα Ἐπίσκοπον τὸ εἶναι βοή- θησον σφραγίσαν ἐκείνῳ, ὅστις αὐτὸν ὑπὸ ἵνος βιάσθαι, ἢ εἰ περὶ χρεῶν ἀδικῶσι, ἢ αὐτὸν πάλιν ὀρφανὸς πρὸς ἀποσεροῖτο τῶν αὐτῶν προσήκοντων, εἴπερ ἄρα καὶ ταῦτα τὰ ὀνόματα δικαίαν ἐχθρὴ ἀξίωσιν. εἰ τὸν νῦν, ἀγαπήσθαι ἀδελφοί, πᾶσι τῶν δο- κεί, Ἐπικρίνατε μηδένα ἐπίσκοπον χρεῖ- ναί εἰς τὸ στρατόπεδον σφραγίσαν, σφρα- γίλος πούτων, οὐδ' αὐτὸ ὁ βλαβεράτος βασιλεὺς ἡμῶν τοῖς ἐαυτῶν γραμμασι με- τακαλοῖτο. ἀλλ' Ἐπίσκοποι πολλὰς συμ- βάνει ἵνας οἴκτου δεομένων καταφυ- γεῖν Ἐπίσκοποι τῶν ἐκκλησιῶν, διὰ τὰ ἐαυτῶν ἀμάρτηματα εἰς πειλοισμὸν ἢ ἴησον

ANNO
CHRISTI
447.

καταδικαζόντας, ἢ αὐτῶν οἰαθηπο-
τουῶν ὑποφάσας ἐκδεδομένους τοῖς τοῖς-
τοῖς μὴ ζήτητέαν εἶναι τὴ βοήθειαν, ἀλλὰ
χωρὶς μελλησιμῶν ἐὰν βῆ διατάσαι τοῖς
τοῖς τοῖς αἰτεῖσθαι συγχώρησιν. εἰ τοίνυν καὶ
τῶν ζήτησας, σύμφωνοι γίνεσθε ἀπαν-
τες. ἀπεκρίναντο ἅπαντες ὁμοῦ λέγοντες καὶ
τῶν.

Ὁσος ἐπίσκοπος εἶπε καὶ τῶν ἡ ἀγ-
χνοια ὑμῶν κρινάτω, ἢ ἡ ἐδοξε,
διὰ τὸ μὴ πῆσαι ὑπὸ κατὰ γνώσιν ἡνα
τὸ ἐπισκόπων ἀφικνούμενον εἰς τὸ στρα-
τόπεδον, εἰ πνεύσας αὐτῶν ποιούσας ἔχουσιν
δέσας, οἷον ἐπὶ τῶν ἐπεμνησθέντων, διὰ
ἰδίου διακόνου ὑποσέλλοιεν. τῶν τε γὰρ
ὑπερέτου τὸ πρὸς τὸν ἐκ τῶν φθονον
πυλαίνας, ἐπεὶ τὰ ἀραχρησόμενα τῶν
διακομιδῶν αἰσθησεται. ἀπεκρίναντο
πάντες καὶ τῶν ὁμοῦ λέγοντες.

β.

Ὁσος ἐπίσκοπος εἶπε καὶ τῶν ἀκόλου-
θον νομίζων, ἢ εἰ ἐὰν ἐν οἰαθηποτουῶν
ἐπαρχία ἐπίσκοποι πρὸς ἀδελφὸν ἐ
συνεπισκοπον ἑαυτῶν ὑποσέλλοιεν δέ-
σας, ὅ ἐν τῇ μείζονι πυλαίων πόλει, τῶν
ἐστὶ τῇ μητροπόλει, αὐτὸς ἐπὶ τὸν διάκονον
αὐτῶν ἐπὶ τὰς δέσας ὑποσέλλοιεν, ἀρῶντων
αὐτῶν ἐπὶ συσταλικῶν ἐπιστολῶν, γράφων
δηλονότι καὶ ἀκολουθίᾳ καὶ πρὸς τοῦ
ἀδελφοῦ καὶ συνεπισκόπου ἡμῶν, εἰ ἡ-
νες ἐν κείνῳ τῶν καμῶν ἐν τοῖς τόποις ἢ
ἐν ταῖς πόλεσι διαγινῶν, ἐν αἷς ὁ δὲ σέβ-
ετατος βασιλεὺς ἐπὶ δημόσια πρὸς ἀρχαία
διακυβερεῖ. εἰ ἡ ἔχοι πρὸς τὸν ἐπισκόπων
φίλους ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαρχίᾳ, καὶ βού-
λοιο πρὸς τὸν πρὸς τὸν πρὸς τὸν πρὸς τὸν
ἀξιώσας, μὴ κωλύοιτο διὰ τὸ εἶναι τὸν δια-
κόνου καὶ ἀξιώσας ἐπὶ τῶν αἰτεῖσθαι τούτοις,
ὡς τὸ αὐτῶν ἀγαθῶν βοήθειαν ἀξιοῦ-
ν αὐτῶν περὶ τῶν. Ὁ δὲ εἰς Ρώμην πα-

Concil. Tom. 3.

addicti sunt; iis non esse negan-
dum auxilium, sed sine cuncta-
tione & dubitatione iis veniam
esse petendam. Si itaque hoc
quoque placet, omnes vna ve-
strum suffragium ferre. Re-
sponderunt omnes: Decernatur
& hoc.

VIII.

Osus Episcopus dixit: Hoc
quoque vestra solertia iudicet,
vt quia visum est, ne aliquis E-
piscopus in condemnationem
incidat ad castra veniens, si qui
eorum eiusmodi, quarum superius
meminimus, habeant preces,
per proprium diaconum
mittant. Ministri enim persona
non est inuidiosa, & quæ con-
cessa fuerint, citius perferri po-
terunt. Responderunt omnes;
Sanctur & hoc.

IX.

Osus Episcopus dixit: Hoc
quoque consequens esse existi-
mo, vt si in quacumque prouin-
cia Episcopi ad fratrem & coe-
piscopum suum mittant preces,
is qui est in maiori ciuitate, hoc
est in metropoli, ipse ministrum
suum & preces mittat, præbens
ei commendatitias quoque li-
teras, scribens videlicet per
consequentiam etiam ad fratres
& coepiscopos nostros, qui sci-
licet illo tempore in locis vel
ciuitatibus agant, in quibus piif-
simus Imperator remp. guber-
nat. Si quis autem Episcopus
habet amicos in aula palatii, &
velit aliquid, quod sit honestum
& iustum, impetrare, ne prohi-
beatur per suum ministrum &
rogare, & iis mandare, vt bo-
num suum auxilium ei velint
præbere. Qui autem Romanam

B ij

accedunt (quemadmodum superius dictum est) dilecto fratri nostro & coepiscopo Iulio preces, quas habent dandas, præbere debent, vt ipse prius examinet, si aliquæ earum non sunt impudentes; & sic suam opem & curam præbens, eos ad castra mittat. Omnes Episcopi dixerunt, eis placere, & esse conuenientissimum hoc consilium.

X.

Osus Episcopus dixit: Hoc quoque necessarium existimo, vt cum omni cura & diligentia examinetur; vt si quis ex foro siue diues, siue scholasticus, Episcopus fieri dignus habeatur, non prius constituatur, quam lectoris & diaconi & presbyteri ministerium peregerit: vt in vnoquoque gradu, si dignus existimatus fuerit, ad Episcopatus fastigium possit ascendere. Habebit autem vniuscuiusque ordinis gradus non minimi scilicet temporis longitudinæ, per quod & fides & morum probitas, & constantia, & moderatio possit cognosci: & ipse diuino sacerdotio dignus existimatus, maximū honorem assequatur. Neque enim conuenit, neque scientia & bona conuersatio hoc recipit, vt temere & leuiter ad id accedatur, vt Episcopus, vel presbyter, vel diaconus prompte ac facile constituatur. Sic enim merito neophytus existimetur, quandoquidem & beatissimus Apostolus, qui fuit etiam doctor gentium, prohibuisse plane videtur, ne celeres fiant ordinationes. Longissimi enim temporis probatio & conuersatio-

1. Tim. 3. b. 6.

1. Tim. 5. d. 22.

επιγνώμιοι, καὶ ὡς προερίκηκα, πῶς ἀγαπητῶ ἀδελφῶ ἡμῶν ἔστω ἐπισκοποῦ Ἰουλίῳ τὰς δεήσεις, ἃς ἔρχομαι δίδουσαι, ὁ Φείλοισι παρέχων, ἵνα πρὸς τὸ αὐτὸς δοκιμάσῃ, εἰ μὴ πνεύματι αὐτῶν ἀναγκαστοῦν καὶ ἔπος τὸ εἰαυτῶν πρὸς αὐτὸν ἔστω φρονίδια παρέχων, εἰς τὸ εὐσεβῶς πεδὸν αὐτοῖς ἴδοσθαι. ἅπαντες οἱ ἐπίσκοποι ἀπεκρίναντο, ὅτι ἐπιπέσει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸ εὐσεβῶς εἶναι πᾶσι συμβουλιῶν ταύτων.

Osus episcopus eipē: καὶ τὸ ἀγαθὸν εἶναι νομίζω, ἵνα μὴ πάσης ἀκριβείας καὶ ἐπιμελείας ἐξετάσῃτο, ὥστε εἰς τὸ πλούσιος, ἢ σχολαστικὸς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἀλλοίωτο ἐπίσκοπος γίνεσθαι, μὴ πρὸς τὸν καθίστασθαι, εἰ μὴ ἐκ διαγωγῆς, καὶ διακόνου, καὶ πρεσβυτέρου ἐπιτηδεύοντος ἐπιτελέσῃ: ἵνα καθ' ἕκαστον βαθμὸν, εἰς τὸ ἀξιόσπουδοι, εἰς τὸ ἀξίως τῆς ἐπισκοπῆς καὶ ἐπισκοπιῶν διαβιῶναι διωκτοῦν. ἔξει δὲ ἕκαστος πηγάματος ὁ βαθμὸς ἐκείνου ἐλαχίστου διηνόου χρόνου μήκος, δι' οὗ ἢ πίστις αὐτοῦ, καὶ ἢ ἔργων καλοκαγαθία, καὶ ἢ σεβρότης, καὶ ἢ ἐπιεικεία γνώσεως γινέσθαι δυναθήσεται: καὶ αὐτὸς ἀξιόσπουδος τῆς εὐσεβείας νομιματῆς, τῆς μεγίστης δόξης λαύσει λιμῆς. οὐτε γὰρ πρὸς τὸν εὐσεβῶς, οὐτε ἢ ἐπισημῆ, οὐτε ἢ ἀγαθῆ ἀναστροφῆ ἐπιδέχεται, πολυμεθῆς καὶ κούφως ἐπι τῶν εἶναι, ὥστε ἢ ἐπίσκοπον, ἢ πρεσβυτέρῳ, ἢ διακόνον πρὸς χεῖρας καθίστασθαι. οὕτω γὰρ ἀπὸ εὐσεβείας νεόφυτος νομιματῆς, ἐπι μάλιστα καὶ ὁ μακαρωτάτος δόδοσολογῶν, ὃς καὶ τῶν ἐθνῶν γεννητῆς διδάσκαλος, φαίνεται κωλύσαι ταχίας γίνεσθαι τὰς καταστάσεις. τὸ γὰρ μικροῦ χρόνου ἢ δοκιμασία πᾶσι ἀναστροφῶν καὶ τῶν

ANNO CHRISTI 347.

* al. den-
* 2000

ANNO
 CHRISTI
 347.

ἐχέου ἔχον ἐκ ἀπεικώτως ἐκτυπωῖ
 διωθήσεται. ἅπαντες εἶπον ἄξιόν ἐστιν αὐ-
 τῶν, καὶ καθάπαξ μὴ εἶναι ἀνάξιοι ἔπειν
 τῶντα.

ια.

Οσοῦ Ἐπίσκοπος εἶπε· καὶ τὸ δὲ
 ὀλέσθαι ὀφείλομεν, ἵνα ἐπίσκοπος, ὁ-
 ταν ἕξ ἑτέρας πόλεως παρὰ ἑαυτὴν εἰς
 ἑτέραν πόλιν, ἢ ἄπο ἑτέρας ἐπαρχίας
 εἰς ἑτέραν ἐπαρχίαν, κόμην ἢ ἐπι-
 κωμαίους οἰκείους ὑποκρίτου μὲν, ἢ
 ἀρκείας καὶ ἀποσιώσῃ, καὶ πλείονα χρο-
 νον βουλοῖτο διαίρειν, καὶ μὴ ὅπως πό-
 λεως ἐκείνης ἐπίσκοπος ἔμπειρος ἢ δι-
 δασκαλίας· μὴ καταφρονῇ ἐκείνου, καὶ
 συνεχέστερον ὁμιλῇ, καὶ ταχέως ἔκλει-
 βητοῦ τὸ πρῶτον τῶν αὐτῶν ἐπι-
 σκόπου ἀποσιώσῃ· αὐτὴ γὰρ ἢ παρὰ
 φασίς εἰώθει παρεργίαι ποιεῖν· καὶ ὅπως
 τῶν αὐτῶν παρεργίαι τὸ ἄλλοτε ἴδω καὶ ἐ-
 δραν ἐαυτῶν παρεργίαι βίβεται καὶ παρα-
 σπᾶσθαι ἀποσιώσῃ, μὴ διαίρειν τὴν αὐτῶν
 παρὰ ὁδοῦ εἶσαν ἐκκλησίαν καταλιμπά-
 νειν, καὶ εἰς ἑτέραν μετισταθῇ. ὀλεστέον τοί-
 νυν ἐπὶ τούτῳ χρόνον ἑπτά καὶ τὸ μὴ ὑ-
 ποδέχεσθαι ἐπίσκοπον, τὸ ἀπεινῶσθαι ἔ-
 σαιων εἶναι νεόμισται. μέμνηδε ἡ καὶ
 ἐν τῷ παρὰ ἑαυτὴν χρόνῳ ἑδὸν πατῆρας
 ἡμῶν κεκρικέναι, ἵνα εἰς λαϊκὸς ἐν πό-
 λει διαίρειν, τρεῖς κυριακὰς ἡμέρας ἐν
 τρισὶν ἑβδομάσι μὴ συνέρχεται, ἄπο-
 κινῶν τὸ κοινωνίας. εἰ τίνων παρὰ τὸ λαϊ-
 κῶν τῶν τετέτασται, καὶ ἄλλοτε πρὸς ἐπεί,
 ἀλλ' οὐδὲ συμφέρει, ἐπίσκοπον, εἰ μηδε-
 μίαν βαρὺν ἀνάγκην ἔχῃ, ἢ παρὰ
 ἡμῶν ἀναγκῆς, ἢ πλείονα ἄπο λείπειται
 τὸ ἐαυτὸν ἐκκλησίας, ἔκλειβη τὸ ἔμπει-
 ρισμὸν αὐτῶν λαόν. ἅπαντες οἱ ἐπί-
 σκοποι εἰρήκασιν καὶ ταύτην τὴν γνώμην
 σφόδρα εὖ περιεποιεσάτων ὀριζόμεθα.

* al. μὲν

nem, & vniuscuiusque mores non improbabili- ter exprimere poterit. Omnes dixerunt ipsis placere, & omnino non oportere ea subuertere.

XI.

Ofius Episcopus dixit: Hoc quoque definire debemus; vt quando Episcopus ex alia ciuitate in aliam ciuitatem, vel ex alia prouincia in aliam prouinciā accesserit, iactationis gratia propriis laudibus seruiens, aut religionis causa, & velit longiori tempore illic agere; illius autem ciuitatis Episcopus doctrinæ non fuerit peritus: ne illum despiciat, & frequentius concionetur, studens dedecore afficere & vilipendere personam Episcopi (hic enim prætextus solet turbas excitare) nec eiusmodi calliditate alienam sedem sibi conciliare & attrahere studeat, non dubitans sibi traditam Ecclesiam relinquere, & in aliam transire. Ad hoc ergo tempus definiendum est. Nam Episcopum non recipi, inhumanum & inciuile existimatum est. Recordemini autem, patres nostros in tempore præterito iudicauisse, vt si quis laicus in aliqua vrbe agens, tribus diebus Dominicis in tribus hebdomadibus non conueniat, is communionē moueatur. Si hoc ergo de laicis statutum est, non oportet, nec conuenit, sed neque est vtile, Episcopum, si nullam habet grauiorem necessitatem, vel negotium difficilium, a sua Ecclesia diutius abesse, & sibi commissum populum contristare. Omnes Episcopi dixerunt, hanc quoque sententiam esse conuenientissimam.

B iij

XII.

Ofius Episcopus dixit: Quia nihil est prætermittendum, hoc quoq; definiatur. Quidam fratres & coepiscopi in ciuitatibus, in quibus Episcopi constituuntur, videntur valde pauca, quæ sibi sint propria, possidere; in aliis autem locis magnas possessiones, ex quibus etiam possunt opem ferre pauperibus: iis igitur esse concedendū iudico, vt si in suas possessiones venturi sunt, & fructus suos collecturi, tribus diebus Dominicis, id est, tribus septimanis in suis possessionibus degant; & in Ecclesia, quæ prope est, in qua presbyter populū congregat, ne congregationis expers esse videatur, conueniat, & officia diuina obeat; & ne frequentius in ciuitate, in qua est Episcopus, adfit. Eo enim modo & res eius propter ipsius absentiam nihil detrimenti patientur, & arrogantia ac superbiae crimen effugere videbitur. Omnes Episcopi dixerunt: Placet hæc quoque constitutio.

XIII.

Ofius Episcopus dixit: Hoc quoque omnibus placeat; vt si diaconus, vel presbyter, vel etiam aliquis ex clericis sit excommunicatus, & ad alium Episcopum, qui eum nouit, confugerit, scientem eum a proprio Episcopo esse communionem motum, non oportere Episcopo & fratri suo iniuriam facientem, ei cōmunionem præbere. Sin autem hoc facere ausus fuerit, sciat cum conuenerint Episcopi, seipsum causam esse dicturum. Omnes Episcopi

ιβ.

Οσιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· Ὅτι οὐδὲν ἔστι παραλείπειν, καὶ τὸ ἐλεηθῆναι. Ἰε- νὲς τῶν ἀδελφῶν καὶ σωεπισκόπων ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐν αἷς ἐπίσκοποι καθίσταν- ται, δοκοῦσι κεκλιῆσθαι σφόδρα ὀλίγα ὑποαρχόντα ἴδια· ἐν ἑτέροις δὲ πόποις κτήσης μεγάλας, ὅς ὦν καὶ ἐπικουρεῖν δυνατοὶ εἰσι τοῖς πένησιν. οὕτως οὖν αὐτοῖς συχωρητέον εἶναι κελύω, ἵνα εἰ μέλλοιεν εἰς τὰς ἑαυτῶν παραγινεσθαι κτήσης, καὶ πλεῖν συκομιδῶν τῶν καρπῶν ποιῆσθαι, τρεῖς κωδικαὶς ἡμέρας, τοδὲ ἐστὶ, τρεῖς ἐβδομάδας ἐν τοῖς ἑαυτῶν κτήμασιν αὐτῶν διαγῆν, ἔν τῃ ἀρχι- ερατικῇ ἐκκλησίᾳ, ἐν ἣ ἡ πρεσβυτέρων συναγωγή, ὑπὸ τῆς μη χειρὸς σωελθ- σεως αὐτῶν δοκεῖν εἶναι, συνέρχεσθαι ἔ- λειτουργεῖν, καὶ μὴ σωεχέρον εἰς πλεῖν πόλιν, ἐν ἣ ἔστιν ἐπίσκοπος, ἀραγίνο- ῖ. τοδὲν γὰρ ἔστιν ἔν τῃ οἰκείᾳ αὐτῶν ἀρχιερατικῇ πλεῖν αὐτῶν ἀποστολῆν οὐδεμίαν ὑπομνῆσθαι, καὶ τῆς ἀλλοτριότητος ἐν τῷ ἑαυτῶν ἐκκλησίᾳ δόξαι ἔκκλησια. ἅπαντες ἔπίσκοποι εἶπον· ἀρέσκει καὶ αὕτη ἡ διατύπωσις.

ιγ.

Οσιος Ἐπίσκοπος εἶπε· καὶ τὸ πᾶ- σιν ἀρέσεται, ἵνα εἴ τις διάκονος, ἢ πρε- σβυτέρων, ἢ καὶ ἱερέων κληρικῶν ἀ- κοινωνήσας γίνηται, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐπί- σκοπον εἰδὼτα αὐτὸν καταφύγοι, γινώσκοντα ἀποκεκλιῆσθαι αὐτὸν τῆς κοι- νωνίας ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἐπίσκοπου, μὴ χεῖρωσθαι τῷ ἐπίσκοπῳ καὶ ἀδελφῶ αὐ- τῆ ὕβριν ποιῶντα, ἀρεχθῆναι αὐτῷ κοι- νωνίαν. εἰ δὲ πολήσοι τις τῶν ποιήσας, γινώσκέτω σωελθόντων ἐπίσκοπων ἀ- πολογία ἑαυτῶν ὑπομνῆσθαι καθεστέ- ναι. ἅπαντες οἱ ἐπίσκοποι εἶπον· αὕτη ἡ

piscepis non fraudulentum ministerium & obsequium exhibere.

XV.

Ofius Episcopus dixit: Hoc quoque omnes definiamus; ut si quis Episcopus ex alia parochia velit alienum ministerium sine consensu proprii Episcopi in aliquo gradu constituere, irrita & infirma eiusmodi constitutio existimetur. Si qui autem hoc sibiipfis permiserint, a fratribus & coepiscopis & admoneri & corrigi debent. Omnes dixerunt: Hoc quoque decretum stet firmum & immobile.

XVI.

Aetius Episcopus dixit: Non ignoratis qualis quantaque sit Thessalonicensium metropolis. Sape itaque ad eam ex aliis prouinciis presbyteri & diaconi accedunt, & breuis temporis mora non contenti, permanent, & omne tempus illic agentes transigunt; vel vix tandem post plurimum tempus in suas Ecclesias reuertuntur. De iis ergo definiendum est. Ofius Episcopus dixit: ea decreta, quae de Episcopis constituta sunt, feruentur etiam in eiusmodi personis.

XVII.

Suggerente fratre nostro Olympio, hoc quoque placuit; ut si quis Episcopus vim passus, iniuste ciectus sit, vel propter scientiam, vel propter Catholicae Ecclesiae confessionem, vel propter veritatis defensionem, & fugiens periculum, innocens execrationi subiectus in aliam urbem venerit; ne prohibeatur illic tamdiu agere, donec reuertatur, vel a facta sibi iniuria pos-

* ἀδελφὰ τοῖς ἐπισκοποῖς τὰ τῆς ἑσπέριας ἐκπελεῖν ὁφείλοισιν.

ANNO CHRISTI 347. * αἰτίον

14.

Οσοῖς ἐπίσκοπος εἶπε· Ἐπεὶ τὸ ὅτι πάντες ὁρῶμεν, ἵνα εἰς ἐπίσκοπος εἴτε ἐτέρας παροικίας βουληθῆ ἄλλοτερον ὑπερέτεω, χωρὶς τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, εἰς ἕνα βαθμὸν κατὰ σῆμα, ἄκωρος ἔστω ἢ ἀέτιμος ἢ κατὰ σῆμα ἢ τοιαῦτη νομίζοιτο· εἴ τις δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπίσκοπον, ἢ ἀδελφῶν καὶ συνεπισκόπων ἡμῶν καὶ ὑπομνηστικῶν καὶ διορθωτικῶν ὁφείλοισιν· ἀπάντες εἰρήκασιν· καὶ οὗτος ὁ ὅρος ἐστὶ ἀσάλευτος. * αἰτίον

15.

Αἰτίος ἐπίσκοπος εἶπεν· ἐκ ἀγνοεῖτε ὅποια ἔστι πλὴν τῆς ἡμετέρας Θεσσαλονικέων μητροπόλεως· πολλὰ μὲν τοιαῦτα εἰς αὐτὴν ἀπὸ ἐτέρον ἐπαρχῶν προσέρχονται καὶ διάκονοι παραγίνονται, καὶ ἐκ δευτέρου βραχέως διαχωρῶντες, εἰς ἀπομάκρυνσιν, ἔπειτα αὐτῶν ποιοῦντες διαπεσοῦν ἢ μόλις μὲν πλείονος χρόνον εἰς τὰς αὐτῶν ἐπανεῖναι ἐκκλησίας ἀναγκαζομένη. ὅθεν οὐδὲν οὐδὲν ὀρεστέον. Οσοῖς ἐπίσκοπος εἶπεν· οὗτοι οἱ ὅροι, οἱ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπισκόπων ὠρισμένοι, φυλακτέωσιν καὶ ἐπὶ τούτων τῶν προσώπων.

16.

ὑποβάλλοντος καὶ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Ολυμπίου, καὶ τῶν ἡρώτων, ἵνα εἰς ἐπίσκοπος βίαν ὑπομείνας ἀδίκως ἐκκλησῆ, ἢ διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἢ διὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἢ διὰ τὴν τῆς ἀληθείας ἐκδίκαση, καὶ φάτων τῶν κίνδυνον, ἀπὸ τοῦ κατὰ σῆμα ὄντος εἰς ἑτέραν ἐλθοῖ πόλιν, μὴ καλυπτεῖται ἐπὶ τοσοῦτον διάστημα, ἕως αὐτῶν ἐπανέλθῃ, ἢ τῆς ὑβρέως τῆς γενησῆς μέρους

ANNO
CHRISTI
347.

μύνης αὐτῶ ἀπαλλαγῶν ὑρέσθαι διω-
σθῆ. σκληρόν γὰρ καὶ βαρύτερον, ἐλασίω
ἀδίκον ὑπομεμνηκότα μὴ ὑποδέχεσθαι
ἐφ' ἡμῶν. πλείστη γὰρ καλοκαγαθία καὶ
φιλοφρονήσις ὀφείλει παραδέχεσθαι ὁ
ποιόςτος. πάντες εἰρήνευσαν ἤρεσε & τῷ.

ii.

Γαυδέντιος Ἐπίσκοπος εἶπεν· οἶδας
ἀδελφεὲ Ἀέτιε, ὡς τὸ πτωχευῶντα ποτε
κατασαθέντος σου Ἐπισκόπου, ἡ εἰρήνη
λοιπὸν ἐβράβδυσεν, ἵνα μὴ ἕνα λείψα-
να διχονοίας περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν
ἐναπομείνη· ἐδόξε καὶ τῶν πατρῶν Μου-
σαίου κατασαθέντας, καὶ τῶν πατρῶν Εὐ-
τυχιανοῦ, ἵνα αὐτῶν οὐδεμίαν αἰτία
ὑπέλοιτο, πάντας ὑποδέχεσθαι.

iii.

Ὅσιος Ἐπίσκοπος εἶπε· τῆς ἐμῆς με-
τριοτήτος ἡ δόξα φασὶς ὅτιν αὐτῆ· ἐ-
πειδὴ ἡσυχία καὶ ὑπομονητικοὶ ὀφεί-
λομεν εἶναι, & διαρκῆ τῶν πατρῶν πάντας
ἔχειν ὁμοῦ, ἀπαξ τῶν εἰς κληρὸν ἐκ-
κλησιαστικῶν παροχθέντας ὑπὸ πινῶν ἀ-
δελφῶν ἡμῶν, ἐὰν μὴ βούλωντο ἐπαν-
έρχεσθαι εἰς αὐτὰ κατανομάσθαι ἐκ-
κλησίας, τὰ λοιπὰ μὴ ὑποδέχεσθαι.
Εὐτυχιανὸν δὲ μήτε Ἐπισκόπου ἐαυτῶ
δικαικτικῶν ὀνομαζέσθαι. ἀλλ' οὐδὲ Μουσαίου
ὡς Ἐπίσκοπον νομιζέσθαι. εἰ δὲ λαϊκῶ
κοινωνίαν ἀπαγοίεν, μὴ χεῖρα αὐτοῖς
ἀρνεῖσθαι. πάντες εἶπον· ὁρῶσκέ.

iv.

Γαυδέντιος Ἐπίσκοπος εἶπε· ταῦτα
σωτηριωδῶς καὶ ἀκολουθῶς ὀρεθέντα,
καὶ περὶ τῶν τῆς Ἐπιμεία ἡμῶν τῶν ἱε-
ρέων, καὶ θεῶν ὁρῶσάντα καὶ ἀποφάσις,
τὴν δυνάμειν καὶ τὴν ἰσχὺν ἐαυτῶν κα-
ταχρῆν οὐ δυνήσονται· ἐὰν μὴ καὶ φό-
βος τῆς ὀξενεχθείσης δόξα φασὶν ἀ-
καλουθήσει. ἴσμεν γὰρ καὶ αὐτοὶ, πλεο-
Concil. Tom. 3.

fit liberationem inuenire. Du-
rum enim est, atque adeo graui-
simum, eum qui iniustam eie-
ctionem passus est, a nobis non
fufcipi. Is enim debet a nobis
plurima humanitate & benigni-
tate excipi. Omnes dixerunt:
Hoc etiam placuit.

XVIII.

Gaudentius Episcopus dixit:
Scis frater Actie, quod tunc
cum Episcopus constitutus es,
pax deinceps viguit; ne aliqua
disfidii reliquæ remaneant, vi-
sum est, ut qui a Musæo & Eu-
tychiano constituti sunt, quia
nulla eorum culpa inueniebatur,
omnes suscipiantur.

XIX.

Ofius Episcopus dixit: Meæ
mediocritatis hæc est sententia;
quia quieti & patientes esse de-
bemus, & perennem in omnes
habere misericordiam, eos qui
semel in clerum Ecclesiasticum
ab aliquibus fratribus nostris
promoti sunt, si nolint redire ad
cas, ad quas nominati sunt, Ec-
clesias, deinceps non admitti:
Eutychianum autem ne Episco-
pi quidem sibi nomen usurpare;
sed neque Musæum ut Episco-
pum existimari. si autem laicam
communione petierint, non
oportere eis denegari. Omnes
dixerunt: Placet.

XX.

Gaudentius Episcopus dixit:
Hæc salutariter & congruenter
definita, & nostræ sacerdotum
dignitati conuenienter, & quæ
Deo & hominibus placuerunt,
potentiam & vires suas obtinere
non poterunt, nisi etiam me-
tus editas sententias consecutus
fuerit. Ipsi enim scimus, sæpe
C

* vituperationem, vel contemptum

propter paucorum impudentiam, diuinum & in primis venerandum sacerdotii nomen in * damnationem incurrisse. Si quis ergo praeter ea quae omnibus vita sunt, ausus fuerit, studens fastui magis & arrogantiae seruire, quam Deo placere, aliquid aliud agere: sciat iam se criminis reum, ac defensionis obnoxium constituere, & episcopatus honorem ac dignitatem amittere. Omnes responderunt: Decet, & placet nobis haec sententia.

Porro autem hoc quoque illic erit maxime notum & re ipsa obseruatum, si vnusquisque nostrum, qui sumus prope vias publicas seu canale constitui Episcopi, cum viderit Episcopum, quaerat causam transitus, & quo pergat: & si eum quidem in castra proficiscentem inuenit, quaerat conditiones, quae superius propositae sunt: & si euocatus veniat, ei abeunti nihil impedimenti fiat: sin autem ostentationis gratia, quemadmodum vestrae dilectioni superius dictum est, vel propter aliquorum postulata in castra festinat; nec literis eius subscribat, nec cum eo communicet. Omnes dixerunt: Hoc quoque decernatur.

νάκις διὰ τῶν ὀλίγων ἀναρχωτάδων τὸ θεῖον & σεβασμιώτατον ὄνομα τῆς ἱερωσύνης εἰς κατάγνωσιν ἐληλυθέναι. εἰ ποῖνω τις ἄρα τὰ πᾶσι δοξαζόμενοι πολήσοι, ἀουδαζών πύφω μάλλον καὶ ἀλαζονεία, ἢ τῶν θεῶν θεόσευ, ἐσθόν τε διαπεράξασθ' ἢ δὴ γνωσεῖτο ἐκκλησιαστικῆς ἀπολογίας ἑαυτὸν ὑπεβίβων * καθίσταν, καὶ τῶν ἡμεῶν καὶ τῶν ἀλλοτρίων τῆς ἐπισκοπῆς ἀποβάλλειν. ἅπαντες ἀπεκρίναντο πρὸς τὴν, καὶ θεόσευ ἡμῶν ἢ τοιαύτη γνώμη.

* al. καθίσταν

Καὶ τὸ ἴδιον ἐκείθεν μάλιστα γνώσειμον γήσεται, καὶ πληροσθήσεται, ἐὰν ἕκαστος ἡμῶν τῶν ἐν ταῖς ἀγρόδοις ἢ τοῖς καναλίοις καθιστάτων ἐπισκόπων, θεασάμενος ἐπισκοπὸν, ἐπιζητοῖ τὴν αἰτίαν τῆς περὸ δόξου, καὶ ποῦ τὴν πορείαν ποιεῖται. καὶ ἐὰν μὲν ἄρη αὐτὸν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἀπόντα, ἐπιζητήσει τὰς αἰτίας τὰς ἐπάνω περικειμένης. καὶ ἐὰν κεκληθῆται ἀφικνήται, ἀπόντε αὐτῷ μηδὲν ἐμπόδιον γήσεται. εἰ δὲ ἐπιδείξεται χάριν, καθὼς περιερίηται τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ, ἢ διὰ τῶν ἀλλοτρίων ἀπειθείας ἀουδαζοῖ ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, μήτε τοῖς γραμμασιν αὐτῶν ὑπογράψειν, μήτε κοινωνεῖν τῷ τοιούτῳ. ἅπαντες εἶπον ὁμοθυμαδὸν καὶ τὸ ἴδιον.

CANONES
CONCILII SARDICENSIS,

Ex interpretatione Dionysii Exigui.

I.

OSIVS Episcopus dixit: Non minus mala consuetudo, quam perniciofa corruptela fun-